

Cathya MP

AME

Volumul 2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Pentru acel *el...* care a schimbat *ceva* în mine

BOOKZONE

Capitolul 1

FURTUNA

Trag aer în piept cu greutate și simt un junghi cum îmi străpunge pieptul. Oare este numai durere fizică? Este și sufletească? Deja nu mai știu, dar un lucru este cert: sunt distrus. Privesc cerul, nu văd nimic, decât un ocean de întuneric.

Ce-am făcut, Dumnezeuule? întreb în neant, având ochii umezi și simțind fiori reci.

Durerea îmi seacă puterile, mă lasă fără vlagă pe caldarâmul rece și gol. Nu mai văd nimic, dar nu din cauza stratului gros de ceață care mă înconjură și abia așteaptă să mă înghită. Nu ceața este motivul, ci lacrimile care îmi năpădesc chipul tumefiat.

Mă doare tot corpul, centimetru cu centimetru, dar durerea fizică este mai puțin importantă. Ceea ce mă distruge este durerea sufletului, care, pur și simplu, mă mistuie.

Sunt prins, sunt deconectat, sunt singur. Nu este nimeni aici să mă ajute și, pentru prima dată în viață, realizez că sunt gol pe dinăuntru, că nu mai am nimic, dacă nu o am pe ea în mintea mea, lângă mine, lângă inima mea.

Am negat iubirea adevărată, ca ultimul prost, și am lăsat două suflete slabe să se ucidă reciproc. Acum, sunt înfrânt. Până și demonii mei mă părăsiseră.

Sunt, practic, incapabil să mă mișc. Mă blestem că n-am avut puterea fizică să mă ridic de jos și să-i trag un glonț în cap lui Leon, sfârșind chinul tuturor,

răzbunându-mi mama, totodată, dar și eliberând-o pe Ame. Ultima ei privire mi-a rupt inima în două. În ultimul moment, mă privea cu ochii goi, lipsită de emoție. Ce poate să doară mai tare decât indiferența persoanei iubite? Nimic. Nici măcar ură nu-mi purta când au smuls-o de lângă mine, ceea ce mă îngrozea și mai tare. Nu vreau ca Ame să mă urască, dar nici să se poarte rece și indiferent cu mine. Până nu mi-a fost smulsă din brațe, n-am simțit cum doare separarea. Îmi imaginez momentul când va trebui să o trimit acasă, dar, cumva, evitam să-l analizez prea mult, punând accent doar pe timpul pe care îl mai avem de petrecut împreună.

Mereu, cel indiferent am fost eu. Nu-mi păsa de nimeni și de nimic. Eram, pur și simplu, neștiutor, eram un prost, nu aveam habar că indiferența doare atât de tare, până nu am simțit-o pe pielea mea.

Indiferența ei se simțea ca o cafea rece și fără zahar, băută într-o zi ploioasă de toamnă.

Simt ceva pentru ea... Țin la femeia care mi-a fost smulsă din brațe. Ruptura aceasta dintre noi îmi confirmă sentimentele, ca și cum mi se ridică de pe ochi o ceață groasă, alimentată de orgolii prostești. Mă simt de parcă o parte din mine a fost secționată. Ultimele sentimente calde îmi fuseseră furate și duse departe, în neant, lăsându-mă plin de furie. Mă urăsc pentru slăbiciunea mea în fața criminalului mamei mele, cu toate că bărbatul acela îmi provoca, pe de altă parte, o groază infinită, de care nu puteam să scap. Nu știu cum să reacționez în prezența lui. Mă pregătisem psihic pentru momentul în care voi da ochii cu el, dar mi-l imaginasem cu totul și cu totul altfel. M-a încolțit, m-a prins cu garda jos și, mai presus de toate, m-a lovit în punctul sensibil.

Slăbiciunea mea are un nume: Ame.

Mă gândesc la ea și aceste gânduri mă omoară; realizez că durerea este singurul lucru care mă mai face să mă simt viu.

Am cunoscut-o în întuneric, dar ea este motivul pentru care mă simt atras spre lumină.

Privesc în trecut și îmi dau seama că mi-am pierdut mințile din prima clipă când am văzut-o, mi-am pierdut echilibrul. Am devenit posedat de ea. Nu mă mai pot opri, nu mă mai pot controla.

Am fost mereu la marginea unei iubiri interzise, iar, acum, am căzut în hău.

„Iartă-mă, inimă, că am fost un laș. Trebuie să mă ierți și de data asta. Trebuie... Ame, trebuie să mă ierți, ca să pot să mă iert și eu”, murmur abia perceptibil și-mi întorc privirea către lumina care venea de undeva, dintr-o parte.

Farurile unei mașini rup stratul gros de ceață care plutește în jurul meu. Nu m-aș ridica nici dacă aș avea puterea să o fac. Simt nevoia să rămân la pământ, pentru că acolo merită să stea învinșii, iar eu, în noaptea asta, pierdusem. Pierdusem și nu contest acest lucru. Zâmbesc prostește, când portierele mașinii se deschid. Cine dracu' venise să mă vadă cum zăceam în mijlocul drumului, bătut măr și umilit. Nu știu cât este ceasul și cât timp trecuse de când ea îmi fusese luată... Zac, pe asfaltul rece, ca un cadavru. Privesc cerul înstelat... o adiere ușoară îmi flutură părul deja răvășit și-mi răcorește sângele care obosise să-mi mai curgă din buză și din nas. Doi bărbați coboară din mașina neagră la doar câțiva metri de mine... Imediat le recunosc vocile.

– Sergio, *Dio mio!* Ce faci aici? strigă Enzo, repezindu-se către mine și rezemându-mi trupul de pieptul său cu ajutorul lui Raul.

Dau să rostesc câteva vorbe, dar un junghi mi se pune în piept. Icnesc și încerc să-mi îndrept spatele, aplecându-mă ușor în față. Simt cum două oase îmi trosnesc, apoi o senzație eliberatoare se instalează în toracele meu ghiftuit de pumni și picioare.

– Plajă, rânjesc și scuip saliva cu gust amărui pe care o am pe limbă.

– Lasă prostiile și spune-ne ce s-a întâmplat, mă îndeamnă serios Raul. Este mai speriat și mai tăios ca niciodată.

Îi arunc o privire circumspectă și mă schimb la față când cobor cu picioarele pe pământ la propriu și la figurat.

– Leon... au luat-o... spun cu greutate, nu mai am vlagă în mine nici să vorbesc, sunt demn de milă.

Cei doi băieți se uită în spate, la mașina mea goală, cu portierele deschise, apoi, unul la altul, îngrijorați.

– Au luat-o pe Ame? Ce dracu', Sergio!

Enzo se ia cu mâinile de cap și își trece mâinile prin păr de câteva ori, agitat.

Îmi vine să plâng. Ceea ce se întâmplase era suficient cât să mă facă să plâng ca un copil, după opt ani în care nu mai vărsasem o lacrimă, jurându-mi, în ziua în care a murit mama, că nu meritam să mai am acest privilegiu, ținându-mi sentimentele în frâu, fie ele de bucurie sau tristețe. În timp, mi-am pierdut compasiunea pentru semenii și am devenit un introvertit.

Am căzut pradă ambiției. N-am putut să-mi fac inima să mă asculte. Am fost înfrânt de mine însumi și, orice aș face acum, nimic nu va mai putea schimba greșelile trecutului.

Ame îmi adusese zâmbetul pe buze. Nu am mai întâlnit o fată atât de timidă și pură ca ea, comică, în anumite situații, dar și foarte hotărâtă sau nebunatică, uneori. Este o femeie puternică, în ciuda aparenței firave. În clipa în care au luat-o, au stârnit un cutremur în inima mea. La început, am respins-o cât de tare am putut, pentru a nu-i aduce suferință, fiind conștient de viața mea neobișnuită, însă destinul ne-a vrut împreună și, apoi, am căutat s-o am mereu alături, să-i port de grijă. În ciuda felului meu de a fi, distant cu toată lumea, cu ea sunt un om plin de viață și simt că trăiesc.

Are ceva diferit. Este unică prin frumusețea ei, prin naturalețea ei, prin zâmbetul ei. Părul șaten și ochii albaștri sclipitori, un ocean de secrete, la fiecare clipire

suavă scuturând mistere de pe pleoapele ei lungi. Îmi este necesară. O doresc doar pe ea, de la un timp încoace, și nu pot să mi-o scot din minte.

Unde naiba sunt eu, cel de altădată care nu s-ar fi schimbat în ruptul capului pentru o fată?

Acum sunt bolnav. Mâncarea nu mai are gust, iar apa e otravă.

O văd mult prea sus, mult prea pură pentru mâinile mele murdare. N-o merit, nu-i merit iubirea, dar, nici ura.

Sunt un simplu cerșetor de dragoste care bate la ușa ei și o dorește cu toată ființa. Însă, în același timp, sunt inamicul propriului destin, îmi tai singur craca de sub picioare.

Cu toate astea, n-aș fi îndrăznit nicicând s-o fac a mea cu forța.

Ea este fructul interzis, iar eu sunt șarpele care îi dă târcoale.

– Nu am crezut niciodată că inelele cumpărate de tine vor fi de folos, spune Raul, privind-și degetul pe care purta inelul cu un sistem de detecție în piatra fixată în cercul argintiu.

Acel inel face parte dintr-o serie de dispozitive care au un cip GPS de urmărire, monitorizat de Ein și folosit de noi printr-o aplicație de pe telefonul mobil. Toți băieții poartă un astfel de inel, inclusiv eu, Connie și Ame. Nu știu de ce, dar m-am simțit al naibii de norocos în momentul când am fost găsit de băieți.

Am trăit cu viteza luminii, aveam viața la picioare și credeam că nimic nu mă poate opri din goana asta a mea spre nicăieri. Am fost rapid, dar dragostea a fost mai iute decât mine și, într-un final, m-a prins din urmă și m-a făcut să mă îndrăgostesc.

Știi momentul ăla când simți că soarta are pică pe tine și că toate lucrurile se încapățânează să-ți iasă prost, dar, fix înainte să-ți pierzi speranța apare ceva care schimbă regulile jocului și, brusc, simți că cineva, acolo,

sus, te iubește? La fel de norocos m-am simțit și eu în acel moment.

A fost o nebunie să fiu atât de încrezut, să cred că dețin controlul și sorții sunt de partea mea. M-a orbit puterea, m-au prostit banii și am crezut că pot să cumpăr lumea. Am fost naiv, când trebuia să rămân prudent.

Dacă cineva ar fi îndrăznit să-mi spună că o caut cu lumânarea, i-aș fi răspuns că viața mea este scurtă, dar mai intensă decât zece vieți la un loc. Sunt o esență tare, ținută într-o sticlucă mică, și nu vreau să știu când crapă și se sparge în mii de bucăți. În fiecare zi, mă trezesc și provoc viața. Am tupeul s-o întreb: „Astăzi, cu ce mă mai surprinzi?”. Și încep s-o iau la mișto când îmi pune piedici și lucrurile nu merg așa cum plănuiam. Dar și gluma are o limită, iar glumele mele se vânduseră ieftin, încât prețul pe care a trebuit să-l plătesc m-a falimentat sufletește.

Trebuie să-l înec pe Zane, ca să pot să-l scot la suprafață pe Sergio.

Ame, nu-l da jos! mă rog privind la singura stea de pe cer, în timp ce-mi înghit nodul din gât, din ce în ce mai persistent. Îmi creez fel de fel de scenarii în minte, care mă fac să turbez, și simt că trebuie să pun capăt durerii care, parcă, îmi curge prin vene, altfel îmi crapă inima în piept.

Expir prelung. Gândul că știu unde se află mă face să mă simt mai ușurat, însă nu mai bine. Posibilitatea de a o localiza pe Ame este vitală pentru recuperarea ei...

Băieții mă ajută să mă ridic, cărându-mă pe brațe, până la mașină, apoi, Raul trece la volanul celeilalte mașini, iar Enzo va conduce mașina în care mă aflu eu.

Îmi sprijin tâmpla de geamul rece al mașinii și strâng din dinți la fiecare groapă care mă zguduie și-mi trezește durerile. Privesc luna care se arată timidă dintre nori, pe măsură ce ne apropiam mai mult de conac. Nu știu cui să-i mulțumesc că avusesem ocazia să-i dau acel inel. Lui Mike, pentru că venise cu ideea, sorții, pentru că ținuse cu mine, sau Celui de Sus, care, în ordinea lui neînțeleasă de nimeni, făcuse posibil acest lucru și-mi oferă o speranță

de care atârna ca de un fir de ață. Toți suntem acoperiți, purtând inelele cu dispozitiv de urmărire prin satelit. Când le-am comandat, am făcut-o doar pentru că Ame încercase să fugă odată și am folosit inelului ca metodă de precauție, dar niciodată nu m-am gândit că ar putea fi atât de folositor.

Sunetul unui claxon venit din spatele mașinii mă rupe de gândurile mele. Tresar și mă ridic ușor în bancheta mașinii, înjurând printre dinți. Îmi duc mâna la ochi și-mi proptesc capul în palmă, oftând șuierător.

– Ce ai de gând să faci? întreabă brunetul, privind când la mine, când la drum.

– Mai știi ce mi-ai spus data trecută?

Enzo mă privește tăcut și gânditor, apoi zâmbește larg.

– Fii ceea ce vrei tu să fii?! fraza lui debordând de entuziasm.

– Exact. O să-l scot la iveală pe Zwei. Rolul ăsta de paпиoі în costum, care se ocupă de acte toată ziua și de mărirea conturilor familiei, nu mă prea prinde și, mai înainte de orice, nu-mi priește.

Viața este ca o nenorocită de junglă. Dacă nu te lupți pentru hrana ta, mori de foame. Așa e și cu victoria. Dacă nu ești puternic, mori călcat în picioare de toți necunoscuții.

– Leon nu e un simplu anonim... spune Enzo, oftând scurt.

– Știu foarte bine cine e Leon, deocamdată. În viitorul apropiat, vom vorbi la trecut despre el, spun pe un ton răspicat, trecându-mi nervos mâna prin păr.

Au mai căzut regi secerăți de o greșeală. Eu am să stau și-am să aștept să profit de acea greșeală.

– Sergio, nu poți singur...

– Vă am pe voi! murmur eu, aplecându-mi trupul în față, punând presiune pe rănile dureroase din jurul abdomenului.

– Nu este suficient.

– Nu? Și ce propui să facem? gâfâi tensionat, ștergându-mi mâinile pline de zgârieturi și de sânge pe sacoul îmbâcsit de praf.

– Avem nevoie de întăriri. Cheamă-ți oamenii din New York!

Aici ai construit un imperiu, dar, acolo, ai o armată.

Ty... Numele său îmi răsună precum un ecou în minte. Nu puteam să-l implic, nu, din nou.

– Nu pot! răspund clar și răspicat, mutându-mi privirea către geamul portierei, privind șoseaua luminată și blocurile colorate.

– Lasă mândria de-o parte, boss!

– Nu e vorba de mândrie, mă răstesc și lovesc nervos portiera. E vorba de viețile lor. N-am să risc viețile oamenilor pentru un nenorocit care ne întinde o cursă. De ce crezi că a luat-o pe Ame? Știe că ne vom duce după ea, vrea să ne atragă în propriul nostru joc. Mi-am pus singur ștreangul de gât. Fir-ar al dracu'! La dracu' cu tot! Țip nervos, lovind bordul mașinii repetat, cu mâinile care sângerează din nou.

– Nu o faci pentru el, o faci pentru Ame. Te-ai gândit la cât suferă fata aia, care n-are nicio vină? Te-ai gândit că, poate, în acest moment, în care noi stăm la taclale, ea este violată de gloata lui Leon? Ție chiar nu-ți pasă?

– Ajunge! Țip privindu-l pe Enzo cum tresare și își mută privirea către drum. Nu mai întoarce cuțitul în rană.

– Mă duc și singur împotriva tuturor, nu-mi pasă câți oameni pierd, atât timp cât o câștig pe ea. Asta este Zane. Imaturul și impulsivul Zane. Sergio tace și face. Analizează și acționează. N-am să mă mai arunc cu capul înainte, cum obișnuiam, mânat de furia care m-a mâncat pe interior, de-am ajuns un măr putred. Am să îmi planific fiecare pas și, de data asta, eu am să câștig. Am să o salvez pe Ame și am să-l termin pe Leon o dată și pentru totdeauna, rostesc hotărât și trag o gură de aer rece la final. Nu mă face pe mine un boșorog nenorocit.

Ajungem acasă unde băieții mă ajută să urc în dormitorul meu. Connie îmi sare în cale și mă ajută să fac baie. Condiția mea fizică este precară, dar refuzasem cu desăvârșire să merg la spital sau să chem necunoscuți care să mă îngrijească. Cercul vicios în care mă învârteam mă învățase un lucru prețios și anume să nu îmi las viața în mâinile nimănui, dar toată lumea din casă încearcă să mă convingă să apelez la o persoană discretă și care să știe în ce sunt băgat. Ca fost student la medicină sunt conștient că situația nu este chiar roză și, probabil, am pe puțin două coaste fracturate, iar, în urma loviturilor în abdomen, posibile probleme cu splina sau ficatul, dar refuz să le spun care este adevărata mea stare fizică și continuu să-mi forțez trupul, încât să nu dau de bănuț.

Vorbele lui Enzo mă tulburaseră îngrozitor. Nu mi-aș ierta-o dacă Ame ar fi fost bătută sau violată. În secunda doi, aș lua pistolul și mi l-aș îndrepta spre tâmplă, asta, după ce i-aș omori pe făptași. Prima dată, am avut noroc, Ame nu a pățit nimic, dar acum? Sunt îngrozit, disperat, nu pot închide un ochi, așa că mă ridic din pat în miez de noapte târându-mi corpul obosit și plin de dureri până pe balcon, sprijinindu-mă de pereții cufundați în întuneric, apoi apelez la ultima persoană pe care îmi doream să o am în preajmă. Nu din mândrie sau orgoliul, ci, pur și simplu, pentru binele lui și al tuturor celor pe care îi lăsasem în urmă.

Acum, sunt în stare să fac orice pentru persoana care m-a trezit din somnul meu adânc, pentru care mi-aș fi vândut sufletul diavolului, pentru inima mea, Ame.

— Alo? o voce răspunde nesigură de la capătul firului.

Încerc să deschid gura, dar buzele mele refuză să se miște. Vocea repetă „alo?” încă de vreo două ori.

— Ty? rostesc mai mult șoptit. În piept, inima mi se zbate cu putere.

– Zane? Zy? Ești chiar tu? răspunde entuziasmat prietenul meu și fratele pe care nu l-am am avut niciodată. Chiar dacă legătura dintre mine și Ty nu este una de sânge, mereu l-am considerat drept frate.

Intenționez să spun ceva, dar mă răzgândesc, și un gând de a închide telefonul îmi traversează șoseau minții, preț de câteva secunde, dar semaforul are culoarea verde.

– Da, eu sunt... spun într-un final, răsuflând prelung.

– Zy, mi-a fost dor de tine. Cât mă bucur să te aud.

– Și eu, Ty...

– Mi-am recăpătat memoria, sunt același Ty pe care l-ai cunoscut din totdeauna, îmi mărturisește bărbatul blond de la capătul firului; parcă-i și văd zâmbetul larg și îi simt entuziasmul de care debordează mereu.

Urmează o pauză, în care niciunul din noi nu mai scoate o vorbă, până când se aude Ty, din nou, propoziția lui începând cu un oftat scurt:

– Ceea ce nu pot spune și despre tine... Ce dracu' a fost în capul tău să mă lași în urmă?

Are dreptate. Îl dezamăgisem și îl lăsasem confuz în NY, rupând de atunci orice legătură cu el. Nu merit nici măcar să-mi mai vorbească.

– Ty... cuvintele îmi sunt blocate de un nod care mi se urcă în gât, din cauza presiunii pe care îmi apasă pe umeri.

– Nu mai spune nimic. Nu putem vorbi la telefon. O să vin eu la tine și nu încerca să mă oprești, pentru că nimic nu poate să mă întoarcă din drum. Am să te găsesc și am să-ți trag cel mai mare capac la urechi, pentru că ai avut tupeul ăla, de borfaș nenorocit ce ești, să mă lași în urmă. Pe mine! Pe fratele tău, fraiere.

Încep să râd și parcă-l văd cum gesticulează excesiv și se plimbă de colo-colo, ca un curcan furios. Mă sprijin cu mâna liberă de balustradă și strâng din ochi când realizez că până și râsul mă doare.

– Vai și amar de pielea celui care încearcă să te contradică acum. Eu nu risc.

– Așa ai să spui și când ne vom vedea. Începe să-ți plângi de milă, fraiere.

– Să vedem care pe care, îl provoc, iar în receptor aud un sunet hârâit. Pesemne că Taylor se amuza copios, pentru că așa făcea când râdea zgomotos. Scotea un sunet de motor înfundat.

– Spune-mi unde te gălesc, mă îndeamnă, cu nerăbdare în glas.

– Momentan, sunt în Sicilia și sunt cam șifonat. Nu pot să călătoresc până în NY. În plus, am alte urgențe aici.

– Vin eu, stai liniștit. Înțeleg. Vin și cu o surpriză. Cum îți sună: eu și Rain, la pachet?

– Ești nebun?! Iar zâmbetul îmi reapare pe față, aducându-mi aminte de motocicletă mea, Rain, o Honda CBR1100XX Blackbird. Îmi torn într-un pahar puțin whisky și îl arunc dintr-o mișcare pe gât, amortindu-mi durerile și umezindu-mi gura uscată.

– La fel de tare pe cât ești și tu.

– Crezi că merge s-o aduci?

Sunt deja entuziasmat de idee.

– Aranjez eu, stai liniștit. Trimite-mi adresa printr-un mesaj și pune-ți un om de încredere să mă aștepte undeva anume, încât să nu pierd timp căutând casa. Încă nu m-am specializat în italiană.

– Sigur, îi spun, simțind cum starea de bine mă cuprinde din nou.

O parte din toată tărașenia asta are și un gram de bucurie. Revederea cu Ty îmi va fi prielnică. Fusese cel mai bun duo din hoarda de mercenari, el insistând să fie mereu umbra mea, păzindu-mi spatele. Eram cei mai cinstiți, perseverenți și serioși băieți din gașcă. Bine, poate, mai puțin, eu, la capitolul seriozitate, dar Ty era serios și pentru mine. Noi le făceam pe toate... Dar cineva

ne întrecea. Ce reușeam să facem noi împreună, Ein făcea de unul singur. Era veteran și, recunosc, de multe ori mă ofticam rău că altul era mai bun ca mine, însă în adâncul sufletului meu mă bucuram că Mike era acela. Acum, că mă gândesc la el, nu știam ce mai învărtise în ultima perioadă. Rupsesem legătura de când venisem aici. Nu înțeleg de ce se afișa cu un partener de afaceri de-al lui Leon, care juca la două capete, muncind, uneori, și pentru Don Vito. Pentru mine, încercarea de a-l atrage de partea noastră era un eșec din start. Curva-i curvă până moare, așa și cu viermele ăla parșiv. Nu l-aș vrea de partea noastră, ci, mai degrabă, la doi metri sub pământ. Uram mincinoșii.

Privesc la cerul luminat de luna care ieșise din nori să mă salute. Parcă-mi este dor și de prostul ăla de Mike. Îmi lipsea atitudinea enervantă și fața lui de cartof. De Ty, nu mai zic. Abia așteptam să-l văd.

– Ty, încă o chestie... Șovăi câteva clipe, apoi, bărbatul de la capătul firului îmi spune să continuu ce aveam de zis. Vreau să aduci câți oameni de încredere poți. Suntem în război.

– S-a făcut, spune Ty. Pe curând, frățioare.

– Pe curând, îi spun și las telefonul pe noptieră. Între timp mă întorsesem în cameră, afară fiind prea răcoare. Purтам doar o pereche de pantaloni de trening, gri, și un tricou negru, larg.

Traversez camera pășind greoi până la dulap, de unde-mi iau halatul, și încălț papucii de casă, apoi, ies pe balcon, din nou, aprinzându-mi o țigară. N-aveam stare.

– Tu chiar ești nemuritor, spune Enzo, întinzându-mi o cană de cafea.

– Asta nu-i nimic, spun, apoi prind mânerul căni cu două degete și iau o gură mare, strâmbându-mă din cauza gustului puternic. Tu nu știi să pui zahăr în cafea?

– Mie îmi place mai amară.

Oftez și-mi trag halatul pe lângă corp, cu o singură mână.

– Viața asta și așa este amară. Măcar s-o mai îndulcesc...

Enzo ridică din umeri și mă privește compătimitor.

– Nu te uita așa la mine. Haide, dă-mi telefonul tău.

Bărbatul se scotocește prin buzunare, apoi îmi întinde aparatul negru. Las cana de cafea pe măsuță și cuprind țigara între buze, trăgând și expirând fumul gros pe nas, apoi tatez toate informațiile de care avea nevoie pentru a-l primi pe Ty la amiază.

– Ce-s astea? mă întreabă, privind confuz la datele de pe telefon.

– Acolo, ai tot ce-ți trebuie pentru a-l prelua pe fratele meu, mâine, împreună cu toți oamenii lui. Să fii în locul ăla și ai grijă să ajungă aici cu toții. Mâine noapte, ne mobilizăm și plecăm spre punctul localizat pe GPS, locul unde se află Ame. Ai mai verificat semnalul?

– Punctul este încă vizibil. Nu s-a mai mișcat de două ore. Crezi c-o duce înapoi, la NY?

– Țsta este planul. Trebuie să ajung la ea înainte ca asta să se întâmple.

Prind marginea balustradei cu mâinile și mă sprijin, privind în jos. Îmi vine să plec de nebun chiar acum, dar corpul îmi este istovit și analgezicele nu fac față.

– Am înțeles, boss, apune Enzo și părăsește balconul.

Oftez prelung, apoi cuprind țigara între degete și o sprijin de marginea scrumierei, lăsând-o să ardă în van. Este la fel ca mine. Se consumă din cauza nenorocirilor pe care le creează, simpla ei existență pe această lume având un efect nociv pentru cei din jur. Puteam fi mai nenorocit de atât? Dar am în plan să fiu pozitiv și să-mi pun gândurile cap la cap, deoarece numai o minte rațională poate atinge victoria supremă, altminteri stările și gândurile negative vor atrage lucrurile nefaste și vor împiedica izbânda mult așteptată. Am nevoie de mine, mai lucid ca niciodată. Nu-mi mai permit să greșesc.

Îmi cobor privirea spre abdomen și strâng din dinți când mă ating. Mă învinețisem destul de repede, speram să nu am vreo hemoragie internă. Noroc că învățasem cum să-mi încordez mușchii, încât să diminuez impactul loviturilor. Antrenamentele de box din adolescență îmi folosiseră la ceva. Știu că, probabil, cedasem mult prea ușor și nu ripostasem când nenorociții ăia se repeziseră cu pumnii și picioarele pe mine. Dar o meritam. Meritam fiecare lovitură primită, mai ales că nu puteam să o mai scap pe Ame din mâinile lor. Am fost depășit numeric încă de la început și nu aș fi vrut s-o pun în pericol și mai tare.

– Frate, rostește Connie pe un glas tânguitor, cuprinzându-mă în brațe cu atenție, să nu mă rănească.

Îmi lăsasem capul în brațele ei, parfumul său familiar făcându-mi trupul să se relaxeze. Oftez greoi.

– Alinarea mea, murmur și mă rezem puțin de ea.

– O vom găsi teafără și nevătămată, ai să vezi. Nu au tupeul să se atingă de ea, nu sunt proști. Sunt conștienți că, rănind-o, vor pierde suportul lui Connor Chandler.

– Mulțumesc, Con, spun adâncindu-mi fața în materialul parfumat al rochiei sale elegante.

– Suntem o familie, mereu îți voi fi alături. Te vreau în siguranță, frate. Nu mi-ai lipsit destul douăzeci și unu de ani ca să te pierd acum, când, în sfârșit, te-am găsit. Te iubesc mult!

– Și eu, surioară, murmur și îi înconjur talia cu brațele.

Zâmbesc, o emoție caldă îmi învăluie corpul, dureros de cald, o lacrimă mi se prelinge pe obrazul învinețit, umezind materialul roz al rochiei fine pe care o poartă sora mea. Când devenisem un nenorocit sentimental? Acesta este doar începutul, deoarece o lacrimă nu vine niciodată singură, ci însoțită de altele, la fel de sărate și fierbinți. După atâția ani în care am fost de piatră, uite-mă aici, plângând în hohote în brațele surorii mele mai mici. Sunt copleșit. Pur și simplu, clacasem, după atât de mult

timp în care îmi înfrânasem sentimentele față de toată lumea și refuzam să mă atașez emoțional de cineva. Când, în sfârșit, a apărut o persoană în viața mea, care a reușit să-mi dezghețe inima și să-mi intre pe sub piele, fără să facă nimic special sau nimic intenționat, mi-a fost luată cu forța. În acel moment în care Leon i-a dezvăluit Anei intenția mea de a o trimite acasă, mi-am văzut caracterul josnic oglindit în ochii ei albaștri. Arătam ca un monstru. Până și eu am fost șocat de egoismul nemărginit de care dădeam dovadă. M-am urât în momentul acela în care mi-am văzut adevărata față.

Am fost un nenorocit, Dumnezeu, dar promit că mă voi schimba, dacă mai primesc o ultimă șansă. Promit că voi fi un om mai bun numai pentru ea.